

Исакъ Ангелъ помълча малко, погледна брата си и се засмѣ.

— Ние съ Алексей дълго мислихме за тази работа. Но днесъ една случайност ни помогна да разрешимъ всичко. Дъщерята на брата ми, княгиня Евдокия, те срещнала въ градинитѣ и попитала съ особено любопитство за името на непознатия хубавъ момъкъ.

Иваница се изчерви и наведе глава.

Изведнѣжъ василевсътъ се изправи, лицето му бѣ строго и студено.

— Князь Иоаница, ние решихме да те назначимъ за владѣтель на Теодосиополската стратегия въ Армения и да ти дадемъ за жена княгиня Евдокия, нашата царствена племенница, заедно съ една зестра отъ хиляда ливри перпери.

И той се отдрѣпна малко назадъ, за да види по-добре впечатлението, което думитѣ му бѣха произвели на младежа.

Но по лицето на княза не можеше нищо да се прочете.

— Разбира се — добави малко неувѣрено василевсътъ — ти пакъ ще бѣдешъ охраняванъ, поне въ първитѣ времена. Докато се убедимъ, че си свикналъ съ насъ и докато докажешъ, че обичашъ новото си отечество. Е, добре. Приемашъ ли, драги сине?

Иваница мълчеше. Той бързо пресмѣташе всички изгоди и опасности, които представляваше за него това предложение. Следъ това бавно и спокойно каза:

— Съжелявамъ. Не мога да приема.

Василевсътъ потрепера като хищенъ звѣръ. Този варваринъ смѣеше да отказва? Нему? На императора? Но се съдржа.

— Защо, драги княже? Отъ какво се боишъ?

Иваница отвърна просто и искрено.

— Азъ имамъ само едно отечество. Въ деня, когато се убедя, че само азъ прѣча на братята си да подновятъ борбата — въ този день нѣма да бѣда живъ.

Василевсътъ се замисли. Не, съ това момче не можеше нищо да се почне. Изтрѣпна отъ заплахата му. Защото знаеше добре, че само Иваница спира Търновскитѣ владѣ-